

que uns anys enrera no hi havia ni una sola casa de pagès, que, per Sant Isidre, o sigui, el dia abans al vespre, no fes el fogaró. Donava goig cinquanta anys enrera quan la il·luminació elèctrica era reduïda, mirar des d'aquí en tal dia, la Plana de Vic que d'un cap a l'altre era corulla de fogarons; talment com si els hi hagues sin sembrat, donant un aspecte meravellós i encisador.

Com a festa atractiu en aquesta contrada ressaltava molt l'aplec de Cabrera el diumenge de la Trinitat, o sigui, el diumenge després de la segona Pasqua. Era

un dia molt apropiat pels pastors: després de visitar la Mare de Déu, podien comprar les esquel·les necessàries per esquellar els seus remats de vaques i ovelles, ja que durant l'any sempre se'n perdien i era necessari renovar-les. Cap any no hi mancava l'esqueller de Sant Pere de Torelló, que tenia fama de ser el millor esqueller conegut, puix que tenia el secret per donar el so que ningú més el coneixia.

També hi acudien molts caps de casa o matrimonis amb la mainada, ja que hi havia molta devoció a la Verge i, al mateix temps, era un

dels pocs dies de l'any que els era propici per esbargir-se una mica, sortint un poc de la vida monòtona de cada dia. El jovent, a més, aprofitava per quedar-se una estona a la tarda a les ballades de Cala Rotllada.

Penso poder donar per finit el capítol, ja que crec haver fet esment del més rellevant, dintre la vida pagesa d'aquesta contrada durant la temporada primaveral, i que en gran part a passat a la història.

JORDI SANGLAS.

CONCURS

L'AGULLOLA DE RUPIT

MIQUEL BANÚS

Cada terra, cada país té les seves grans o petites històries, les seves llegendes, i Rupit no podia ser menys.

L'Agullola és una penya descomunal, talaia insuperable, penjada en la cinglera que en més de quaranta quilòmetres va de Coll de Condreu, passant per Tavertet, fins més enllà de sant Pere de Casseres.

Aquest gran penyal anomenat Agullola, o petita agulla comparada amb el

Cavall Bernat, jo l'he batejat amb el nom de "Mugró de Catalunya".

Fins fa pocs anys, sols els excursionistes, els aimants de la natura, podien tenir el goig de visitar-la, ja que no hi portava cap carretera ni pista forestal. Sols hi arribaven camins de mules. Avui una pista forestal que va de Rupit fins a Sau passant per l'església romànica de sant Joan de Fàbregues, escurça el camí a peu uns trenta mi-

nuts.

Doncs bé, la llegenda que ha arribat fins a nosaltres explica que:

"Hi havia per aquestes contrades un gegant terrible i cruel. No parava d'espantar tota la gent, bona, senzilla i treballadora que habitava aquestes verals. Se'ls emportava les ovelles, els ramats i fins i tot havia atropellat algun pastor. La gent, tota esporuguida, vivia sempre amb la por,